DZIENNIK URZĘDOWY

Ministerstwa Poczt i Telegrafów

№ 38.	WARSZAWA, DNIA 11 WRZEŚNIA 1922.	Rok IV.

TREŚĆ: *Ustawy i rozporządzenia*:

Ustawy i Rozporządzenia.

103

Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 28 sierpnia 1922 roku L. 3044/IX o podwyższeniu należytości telefonicznych.

Na mocy art. 10 ustawy z dnia 27 maja 1919 r. o państwowej wyłączności poczty, telegrafu i telefonu (Dz. P. P. P. № 44) podwyższam dotychczasowe należytości telefoniczne, oraz zarządzam co następuje:

1. Podwyższone opłaty telefoniczne obowiązują od 1 października b. r. według podanej poniżej taryfy na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z następującymi wyjątkami:

a) na obszarze polskiej części Górnego Śląska taryfa niniejsza nie ma zastosowania;

b) do sieci miejscowych w Warszawie, Łodzi, Lwowie, Lublinie, Białymstoku, Zagłębiu borysławskim i dąbrowskiem, które z dniem 1 lipca przeszły na własność Polskiej Spółki Akcyjnej Telefonów mają zastosowanie tylko postanowienia taryfy odnoszące się do rozmów międzymiastowych i telefonicznego pośrednictwa w nadawaniu i odbieraniu telegramów przez telefon, zatem tylko §§ 26, 27, 28, 29, 30, 31 i 33;

c) w byłej dzielnicy pruskiej obowiązują należytości budowlane, t. zn. §§ 6, 7, 8, 9 i 10 następnie §§ 22, 23, 24 i 25, dalej należytości za rozmowy międzymiastowe, t. zn. §§ 26, 27, 28, 29 i 30, opłaty za rozmaite inne świadczenia, t. zn. §§ 31, 32 i 33, wreszcie cały rozdział III.

2. Abonenci, dla których podwyższone opłaty nie będą dogodne, mogą wypowiedzieć abonament na dwa tygodnie drzed 1 października bież. roku.

3. Podwyższone należytości obowiązują także w ruchu międzynarodowym z W. M. Gdańskiem i z Austrją, z tą ostatnią jednak w wymiarze trzykrotnym.

4. Z chwilą wejścia w życie nowej taryfy tracą moc obowiązującą wszystkie dotychczasowe sprzeczne z niniejszem rozporządzenia taryfowe, a w szczególności:

a) rozporządzenie z dnia 18 marca b. r. L. 978/IX (Dz. U. M. P. i T. № 13 ex 1922).

b) rozporządzenie z dnia 24 kwietnia b. r. L. 1481/IX (Dz. U. M. P. i T. № 19 ex 1922) i

c) rozporządzenie z dnia 9 czerwca b. r. L. 2102/IX (Dz. U. M. P. i T. № 26 ex 1922).

Kierownik Ministerstwa: *Moszczyński* w. r.

TARYFA TELEFONICZNA

ważna od 1 października 1922 na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z wyjątkiem polskiej części Górnego Śląska.

I. Sieć telefoniczna [1]).

§ 1. Sieć telefoniczna Państwa Polskiego składa się z:

a) sieci lokalnych,

b) połączeń międzymiastowych, tworzących razem sieć międzymiastową.

Korzystanie z sieci lokalnej dostępne jest za stałą opłatą roczną, abonament.

Za korzystanie z sieci międzymiastowej opłaca się należytości od poszczególnej rozmowy.

§ 2. Sieci lokalne służą do porozumiewania się między sobą mieszkańców pewnego określonego terytorjum, mającego własny ośrodek życia miejscowego (przeważnie terytorjum powiatu z ośrodkiem w mieście powiatowem).

Sieć lokalna może posiadać:

a) jedną tylko centralę główną, lub

b) jedną centralę główną oraz jedną lub kilka centrali pomocniczych, zależnie od miejscowych warunków.

§ 3. Centrala główna sieci lokalnej mieści się przeważnie w mieście powiatowem, w poszczególnych wypadkach również w większym ośrodku przemysłowym lub handlowym.

Centrale pomocnicze znajdują się w mniejszych miastach.

Określenie charakteru poszczególnych centrali i przynależności

---

[1]) Nie obowiązuje w b. dzielnicy pruskiej.

ich do pewnej sieci lokalnej należy do kompetencji Dyrekcji Poczt i Telegrafów.

§ 4. Teren, obsługiwany przez centralę główną lub pomocniczą, stosownie do odległości od niej, dzieli się na dwie strefy[1]):

a) pierwsza strefa obejmuje teren, leżący w promieniu 1-go, 2-ch lub 3-ch kilometrów od centrali głównej lub pomocniczej, a to zależnie od ilości abonentów danej sieci, mianowicie:

dla sieci z ilością do 100 abonentów teren w promieniu 1 klm.
" " " od 101 do 2000 abon. " " 2 "
" " " " 2001 wzwyż " " 3 "

b) druga strefa obejmuje pozostały teren poza granicą pierwszej strefy.

§ 5. Sieć międzymiastową tworzą połączenia między wszystkiemi stacjami centralnemi oraz pomocniczemi odrębnych sieci lokalnych; dostępna jest ona do użytku publicznego za opłatą od poszczególnej rozmowy, której wysokość określa się w zależności od czasu trwania rozmowy i wzajemnej odległości krańcowych stacyj łączących.

II. Należytości.

A, Opłaty za przyłączenie i przeniesienie aparatów.

§ 6. Kto chce zostać abonentem telefonicznym płaci za oddanie do użytku aparatu telefonicznego następujące należytości, a mianowicie:

a[2]) abonenci zamieszkali w obrębie strefy pierwszej za połączenie z centralą bez względu na ilość abonentów tejże jednorazowo po 12.000 mk. za każde 100 metrów lub ich część rzeczywistej długości linji telefonicznej;

b) abonenci zamieszkali w drugiej strefie oprócz opłaty podług punktu a) ponadto za każde 100 mtr, lub część ich rzeczywistej długości linji telefonicznej, położonej poza strefą pierwszą po 16.000 mk.;

c) za roboty instalacyjne w lokalu abonenta przy zakładaniu telefonu pobiera się jednorazowo 8.000 mk.

O ile zachodzi potrzeba ustawienia nowych słupów, obowiązek ich dostarczenia do miejsca budowy w odpowiedniej ilości i jakości ciąży na nowym abonencie.

W razach wyjątkowych słupy mogą być dostarczone przez Zarząd Poczt i Telegrafów za zwrotem wartości tychże i kosztów transportu do miejsca ustawienia.

§ 7. Przyłączenie aparatu dodatkowego, dzwonka dodatkowego lub kontaktów zatyczkowych uskutecznia się za jednorazową opłatą ryczałtową, a mianowicie:

[1]) Patrz paragraf 35.
[2]) Patrz § 34.

a) za przyłączenie w tym samym pokoju, co i aparat główny 8.000 mk.;

b) za przyłączenie w tym samym mieszkaniu, co i aparat główny 12.000 mk.;

c) za przyłączenie w tym samym budynku, co i aparat główny 16.000 mk.;

d) o ile aparat dodatkowy ma być ustawiony w innym budynku, płaci abonent oprócz opłaty ryczałtowej 8.000 mk. za linję, łączącą aparat główny z dodatkowym, jak za linję dla aparatu głównego t. j. należytości według § 6 wraz z uwagą co do słupów.

§ 8. Do centrali państwowej mogą być również przyłączone za zgodą właściwej Dyrekcji P. i T. egzystujące lub nowopowstające telefoniczne centrale prywatne pod następującymi warunkami:

a) system urządzeń centrali prywatnej winien odpowiadać systemowi urządzeń centrali państwowej;

b) wszystkie aparaty, obsługiwane przez taką centralę mają się znajdować w jednej posiadłości;

c) liczba aparatów centrali prywatnej nie może być mniejszą niż 6;

d) obsługa oraz konserwacja centrali, aparatów i urządzeń wewnętrznych należy wyłącznie do właścicieli centrali prywatnej,

e) na każde 10 aparatów centrali prywatnej musi wypadać niemniej niż jedno połączenie z centralą państwową przyczem ich budowę uskutecznia się za opłatą należytości podług § 6.

Przy ilości aparatów dodatkowych do 5 włącznie urządzenie centrali i utrzymywanie aparatów wchodzi bezwzględnie w zakres działania Zarządu Poczt i Telegrafów podług norm dla aparatów dodatkowych. Obsługa centrali w tym wypadku należy do abonenta.

§ 9. Za przeniesienie aparatu głównego lub dodatkowego względnie dzwonka dodatkowego pobiera się jednorazowe opłaty jak następuje:

a) za przeniesienie w tym samym pokoju . . . . 8.000 mk.

b) za przeniesienie do innego pokoju tego samego lokalu 12.000 „

c) za przeniesienie do innego lokalu tego samego budynku 16.000 „

d) za przeniesienie do innego budynku na tej samej lub innej posesji, prócz ryczałtowej opłaty . . . . 16.000 „
według punktu c) dopłaca abonent za każde 100 metrów lub ich część rzeczywistej długości linji nowej lub przedłużenia użytkowanej dotychczas:
w obrębie strefy pierwszej . . . . 12.000 „
„ „ drugiej . . . . 16 000 „

e) za wymianę aparatu telefonicznego ściennego na stołowy i odwrotnie na żądanie abonenta . . . . . . 6.000 „

Ponadto w sprawie nowych słupów obowiązują postanowienia § 6

Co do należytości budowlanych obowiązują te same zastrzeżenia co przy § 6.

§ 10. Opłaty powyższe pobiera się przed rozpoczęciem robót. Zwraca się je tylko w tym wypadku, jeżeli aparat telefoniczny nie mógł być oddany do użytku abonenta z winy Zarządu Telefonów. Jeżeli jednak ubiegający się o telefon po wniesieniu podania, a przed oddaniem mu telofonu do użytku, prośbę swą cofnął, a Zarząd Telefonów poniósł już do tej chwili jakie wydatki z powodu przygotowań lub rozpoczęcia budowy, winien jest proszący wydatki te zwrócić. Przy obliczaniu takich wydatków nie uwzględnia się wartości użytych już materjałów.

§ 11. Wszystkie przepisy i taryfy, zawarte w powyższych paragrafach rozciągają się również na sieć podmiejską warszawską, którą należy uważać za sieć lokalną (§ 2), a jej centrale poza Warszawą za pomocnicze względem centrali głównej w Warszawie.

Dla abonentów załączonych bezpośrednio lub pośrednio t. j. za pomocą centrali pomocniczych, którzy pragną korzystać ze stałej komunikacji telefonicznej w obrębie całej sieci lokalnej w Warszawie, wysokość abonamentu zasadniczego określa się jak dla sieci o ilości abonentów ponad 5.000.

§ 12. Abonenci warszawskiej sieci telefonicznej podmiejskiej prócz opłat przewidzianych w § 11 obowiązani są opłacać jeszcze dodatkowe należytości za użytkowanie kabla podziemnego, za pomocą którego są połączeni z centralą podmiejską.

Opłata ta wynosi za każde bezpośrednie połączenie z tą centralą 30.000 mk. kwartalnie.

B. Opłaty abonamentowe za korzystanie z sieci lokalnej*).

§ 13. Wysokość opłaty abonamentowej dla abonentów, połączonych z centralą główną lub pomocniczą za pomocą oddzielnych dla każdego abonenta przewodów, uzależnia się od:

a) kategorji abonamentu,

b) grupy, do której zaliczona jest dana sieć,

c) strefy, w obrębie której znajduje się aparat abonenta,

d) od tego, czy abonent załączony do stacji pomocniczej korzysta z komunikacji telefonicznej w obrębie całej sieci lokalnej za stałą roczną opłatą, czy też za opłatą poszczególnej rozmowy.

§ 14. Rozróżnia się następujące kategorje abonamentu:

a) Abonament prywatny: Do tej kategorji należą aparaty założone w mieszkaniach prywatnych i przeznaczone wyłącznie do użytku abo-

---

*) W b. dzielnicy pruskiej nie obowiązują paragrafy 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20 i 21.

nenta i jego rodziny. Aparaty w mieszkaniach osób zawodów wyzwolonych (lekarzy, adwokatów, inżynierów, dentystów, felczerów, akuszerek i t. p.), mogą być zaliczone do tej kategorji wtedy tylko, gdy osoby powyższe nie zatrudniają w tych mieszkaniach pomocników, lub innych pracowników, oraz gdy odwiedzająca ich klijentela nie ma dostępu do telefonu.

b) Abonament zbiorowy. Do tej kategorji zaliczają się aparaty, urządzone w istytucjach państwowych, społecznych, handlowych lub przemysłowych, w kantorach, agenturach, sklepach, domach zdrowia, ambulatorjach, szkołach, kancelarjach, biurach adwokackich i t. p. i przeznaczone do użytku abonenta i osób u niego pracujących.

c) Abonament publiczny. Do tej kategorji zaliczają się aparaty, dostępne dla publiczności, jako to: w hotelach, restauracjach, kawiarniach, cukierniach, teatrach, giełdach, klubach, salach ogólnych domów bankowych, dla lokatorów jednego domu i t. p., również i sklepach, gdzie aparat założony jest w miejscu dostępnem dla użytku publiczności.

d) Abonament towarzyski. Do tej kategorji zaliczają się aparaty dwóch, trzech lub czterech różnych abonentów, połączonych ze stacją centralną zapomocą jednego wspólnego przewodu.

§ 15. W zależności od ilości abonentów, załączonych do danej centrali bądź to głównej bądź pomocniczej, zalicza się ona do grupy:

I-ej przy ilości abonentów do 50
II-ej „ „ „ od 51 do 100
III-ej „ „ „ od 101 do 2000
IV-ej „ „ „ od 2001 do 5000
V-ej „ „ „ ponad 5000.

§ 16. Opłata abonamentowa w zależności od kategorji abonamentu i grupy wynosi w pierwszej strefie:

Grupa	Ilość abonentów sieci	W strefie pierwszej t. j. w promieniu km.	Abonam. kwartalny			Abonam. towarzyski kwartalnie		
			prywatny Mk.	zbiorowy Mk.	publiczny Mk.	w dwójkę Mk.	w trójkę Mk.	w czwórkę Mk.
I	do 50	1	2100	6000	12000	1200	900	700
II	od 51—100	1	4800	9600	18000	3000	2000	1500
III	od 101—2000 . .	2	10500	18000	36000	6000	4500	3600
IV	od 2001—5000 . .	3	15000	27000	42000	9000	7000	6000
V	ponad 5000	3	21000	39000	51000	15000	12000	9000

Ponadto o ile do abonowanego aparatu załączone są dodatkowo aparaty i przyrządy, umieszczone w tym samym budynku, od abonenta pobiera się kwartalnie:

a) za aparat dodatkowy	mk. 3000.—
b) za dzwonek dodatkowy	„ 600.—
c) za słuchawkę dodatkową (bez ryczałtu za załączenie)	„ 600.—
d) za dodatkowy kontakt zatyczkowy	„ 1200.—
e) za aparat załączony na stałe do kontaktu stanowiący własność abonenta	„ 1200.—
f) za aparat załączony na stałe do kontaktu stanowiący własność skarbu pocztowego	„ 3000.—

§ 17. Oznaczona w § 16 opłata zasadnicza dotyczy abonentów w obrębie strefy pierwszej. Od abonentów położonych poza strefą pierwszą, pobiera się oprócz zasadniczej jeszcze opłatę za konserwację linji, a mianowicie: rocznie po mk. 900 za każde 100 metrów lub część tychże rzeczywistej długości linji, leżącej poza strefą pierwszą.

Za stacje sezonowe pobiera się od abonentów opłaty: za abonament za $^1/_2$ roku, a za konserwacje linji za cały rok.

§ 18. W abonamencie towarzyskim opłatę za konserwację linji poza strefą pierwszą obliczoną w stosunku do rzeczywistej długości całej linji wraz z odgałęzieniami według § 17, uiszczają poszczególni udziałowcy według zasady, iż każdy z nich płaci:

a) za te części linji, z których korzysta wspólnie z innymi udziałowcami, należność podzieloną przez ilość udziałowców, korzystających z danej części linji,

b) za część linji, która służy do jego wyłącznego użytku — całkowitą należność.

§ 19. Jeżeli aparat dodatkowy umieszczony jest w innym budynku niż główny, pobiera się oprócz zasadniczej opłaty według § 16 ponadto opłatę za konserwację linji po 900 mk. rocznie za każde 100 metrów lub część tychże rzeczywistej długości linji, łączącej aparat główny z dodatkowym.

§ 20. Abonenci utrzymujący własnym kosztem prywatną centralę telefoniczną połączoną z centralą państwową, opłacają za każdą linję łączącą według kategorji abonamentu zbiorowego, za każdy zaś aparat dodatkowy załączony do centrali prywatnej po 6000 mk. rocznie.

§ 21. Abonet stacji pomocniczej, który chce korzystać z komunikacji telefonicznej w obrębie całej sieci lokalnej za stałą opłatą roczną, oprócz zwykłego abonamentu według § 16 i należności za konserwację według § 17 dopłaca za odległość centrali pomocniczej od centrali głównej według poniższej tabelki:

Odległość stacji pomocniczej od centralnej licząc w kierunku prostym.	Opłata za odległość rocznie marek
do 10 klm.	12.000
od 10 do 20 klm.	18.000
od 20 do 30 „	27.000
od 30 do 40 „	36.000

Abonenci centrali pomocniczej, opłacający powyższy dodatek za odległość, mają prawo wzywać do rozmów abonentów wszystkich innych centrali w obrębie całej sieci lokalnej, natomiast wzywanymi być mogą do rozmowy tylko przez tych abonentów centrali pomocniczych, którzy taki sam dodatek złożyli. Abonenci centrali głównej są uprawnieni wzywać do bezpłatnych rozmów abonentów tylko tych centrali pomocniczych, za których odległość złożyli powyższy dodatek. Czas trwania rozmowy może być jednak ograniczony do 6 minut, o ile istnieje więcej zgłoszeń na rozmowy za pośrednictwem tego samego przewodu, łączącego stację pomocniczą ze stacją centralną. Obsługa komutatora stacji pomocniczej odbywa się tylko w godzinach normalnych czynności danego urzędu.

Abonenci stacji pomocniczej, którzy nie złożyli powyższej opłaty za odlegość, płacą za rozmowy z abonentami innych stacyj w obrębie tejże sieci lokalnej każdorazowo na zasadach ustanowionych dla rozmów międzymiastowych.

§ 22. Zaliczenie sieci telefonicznej do tej lub innej grupy odnośnie do wymiaru opłat odbywa się perjodycznie na podstawie obliczenia ilości głównych aparatów abonentowych danej centrali w ostatnim dniu kwartału kalendarzowego, przyczem ilość stwierdzona w dniu 31/XII powoduje zmianę taryfy od dnia 1 kwietnia.

ilość stwier. w dn. 31/III powoduje zmianę tar. od 1 lipca
„ „ „ 30/VI „ „ „ „ 1 października
„ „ „ 30/IX „ „ „ „ 1 stycznia.

Aparaty służbowe przy ustalaniu tej ilości nie są brano w rachubę.

§ 23. Opłaty abonamentowe winny być wnoszone zgóry: pierwsza rata za czas od dnia otwarcia telefonu u abonenta do końca kwartału kalendarzowego zaraz po oddaniu telefonu do użytku i otrzymania rachunku, następne zaś raty za każdy kwartał kalendarzowy t. j. w terminach pierwszego stycznia, pierwszego kwietnia, pierwszego lipca, pierwszego października.

Opłaty abonamentowe winny być uiszczone przez abonenta najpóźniej w ciągu 7 dni od powyższych terminów bez specjalnego przypomnienia. Opłaty już wniesiene zwrotowi podlegają tylko wtedy, jeżeli abonent nie z własnej winy nie mógł używać telefonu przez najmniej 30 dni, licząc od dnia, w którym o tem doniósł właściwemu urzędowi telefonicznemu.

§ 24. W razie nieuregulowania należności w ciągu 7 dni, aparat abonenta wyłącza się z centrali, a po upływie dalszych 7 dni usuwa się z lokalu abonenta. Aparat może być włączony do sieci względnie ponownie założony dopiero po uregulowaniu należności przez abonenta, przyczem winna być pokryta również należność za czas rozłączenia z siecią danego aparatu, i rzeczywiste koszta poniesione przez Skarb Pocztowy przy odnotowaniu i ponownem załączeniu aparatu, jeżeli aparat został zdjęty. W tym ostatnim wypadku prócz zaległych należności winien abonent wnieść dodatkową opłatę za ponowne założenie aparatu według § 6 punkt c.

§ 25. Abonenci nie mają prawa odstępować za opłatą umieszczonego u nich aparatu telefonicznego do użytku osób obcych.

W razie stwierdzenia nadużyć pod tym względem abonent pozbawiony będzie niezwłocznie komunikacji telefonicznej bez zwrotu wniesionych opłat.

C. Opłaty za rozmowy międzymiastowe.

§ 26. Czas trwania rozmowy międzymiastowej oblicza się według jednostek 3-minutowych, przyczem część 3 minut uważa się za całą jednostkę.

Odległość, według której określa się wysokość opłaty za jednostkę czasu, oblicza się w linji powietrznej pomiędzy głównemi stacjami, do których bezpośrednio załączeni są rozmawiający abonenci względnie rozmównice.

Dla obliczenia tej odległości stosuje się system kwadratów taksowych według instrukcji podanej w spisie urzędów na str. VI.

§ 27. Rozmowy międzymiastowe podlegające opłacie dzielą się na państwowe i prywatne. Prywatne dzielą się na zwyczajne i pilne.

Opłata za jednostkę 3 min. rozmowy międzymiastowej wynosi:

na odległość do	25 klm. po mk.	200.—
„ „ „	50 „ „	400.—
„ „ „	100 „ „	800.—
i za każde dalsze	100 „ „	400.—

Za rozmowy pilne pobiera się opłatę potrójną.

*§ 28. Abonenci mogą zgłaszać rozmowy międzymiastowe z abonentami innych sieci wymieniając naprzód nazwisko osoby, z którą

*) Dla wyjaśnienia dodaje się, że rozmowy międzymiastowe „zamawiać” można tylko na godziny nocne od 18 do 9 w formie abonamentu miesięcznego, za który opłaca się przypadające należytości zgóry. Pozatem można rozmowy międzymiastowe tylko „zgłaszać” i to albo z podaniem nazwiska osoby, z którą chce się mówić, albo bez takiej zapowiedzi. Przy zgłoszeniu należy wymienić miejscowość, numer telefonu, czas trwania rozmowy t. zn. trzy minuty lub sześć minut i rodzaj rozmowy t. zn. pilna czy zwykła. Jeżeli zgłaszający chce podać nazwisko osoby wezwanej ma to uczynić zaraz po wymienieniu numeru.

chce się mówić lub wzywać do rozmównicy osoby, nie abonujące telefonu, zamieszkałe w miejscowym okręgu doręczeń.

a) W pierwszym wypadku pobiera się prócz opłaty za rozmowę: za przesłanie nazwiska osoby wezwanej do rozmowy piątą część opłaty, przypadającej za 3 minutową rozmowę do danej miejscowości; jeżeli rozmowę zgłoszono jaką pilną, oblicza się tę jedną piątą część należytości od taksy za rozmowę pilną.

Jeżeli zgłaszający rozmowę czy to w centrali czy to w mównicy publicznej z jakiegokolwiek bądź powodu rozmowę cofnie, pobiera się za cofnięcie 1/5 część opłaty przypadającej za jednostkę zwykłej rozmowy w danej relacji. Całą należytość zwraca się tylko w wypadkach, jeżeli zgłoszona rozmowa nie przyszła do skutku z winy urzędu lub też złego stanu przewodu albo aparatów. Zgłoszenia mają ważność do końca godzin urzędowych w centralach o służbie ograniczonej, a w centralach o służbie „N“ do godz. 24. Jeżeli zgłoszone rozmowy w ciągu tego czasu nie mogły być przeprowadzone, muszą być ponownie zgłoszone dnia następnego, o ile zgłaszający trwa w zamiarze przeprowadzenia rozmowy.

b) W drugim wypadku:

oprócz opłaty za przesłanie wezwania obliczonej jak w p-a) ponadto za posłańca w obrębie miejscowego okręgu doręczeń 100 mk.

§ 29. Jeżeli wzywający lub wezwany nie stawił się do rozmowy, rozmowę uważa się za cofniętą, przyczem pobiera się opłatę jak za cofnięcie rozmowy w wysokości jak powiedziano w § 28.

Za reklamacje wnoszone w sprawach rozmów telefonicznych międzymiastowych wynosi opłata 50 mk., którą się uiszcza przez nalepienie znaczków pocztowych na podaniu.

§ 30. Za rozmowy miejscowe prowadzone z rozmównic z abonentami tej samej co i rozmównica centrali pobiera się po 100 mk. za każde 3 minuty rozmowy, za rozmowy prowadzone z rozmównic z abonentami innych centrali opłaty według taryfy dla rozmów międzymiastowych.

D. Inne opłaty.

1. Połączenia poza godzinami urzędowemi.

§ 31. a) W ruchu miejscowym:

Za połączenie jednorazowe przez jedną noc lub jedno południe 30 mk.
Miesięcznie za jednorazowe dziennie . . . . 500 „
„ za dwurazowe dziennie . . . . 1000 „

b) W ruchu zamiejscowym:

W ruchu zamiejscowym dopuszczalne są stałe połączenia nocne tylko na krótką odległość jeżeli się temu nie sprzeciwiają względy techni-

cznej natury i względy, na korespondencję sieci i przewodów, które w danym razie wchodzą w rachubę.

Zezwolenia udziela właściwa Dyrekcja Poczt i Telegrafów.

Prawo pierwszeństwa pomiędzy proszącymi przysługuje władzom państwowym, a w razie kolizji kilku władz, urzędom policji państwowej.

Jeżeli do uskutecznienia połączeń takich potrzebne są jakie specjalne urządzenia techniczne, winien proszący zwrócić koszty ich zakupna i przysposobienia do użytku.

W ruchu międzymiastowym pobiera się:

a) za każde połączenie dwóch abonentów różnych miejscowości z centralnemi telefonicznemi bez nocnej służby potrójną należytość za rozmowę jednakże najmniej . . . . 1000 mk.

b) za połączenie abonenta w miejscowości bez służby nocnej z miejscowością ze służbą nocną za każdą rozmowę nocną opłatę taryfową prócz tego za wykonanie połączenia tak jak w ruchu miejscowym 30 mk.

W ruchu międzymiastowym miesięczny abonament na połączenia poza godzinami urzędowemi jest niedozwolony.

2. Spis abonentów.

§ 32. Za spis abonentów, który otrzymuje każdy główny telefon abonentowy z urzędu, pobiera się cenę kosztów ustaloną przez Dyrekcję Poczt i Telegrafów a zatwierdzoną przez Ministerstwo Poczt i Telegrafów.

Doręczenie odbywa się bezpłatnie.

Za każdy dalszy egzemplarz spisu poza pierwszym egzemplarzem urzędowym czy to do użytku aparatu głównego czy to dla aparatów bocznych dopłaca żądający 25% dodatek do ceny kosztów.

To samo odnosi się do dodatków do spisu abonentów.

Każdy uczestnik posiadający jeden główny aparat abonentowy ma prawo do jednorazowego bezpłatnego umieszczenia w spisie; kto abonuje więcej aniżeli jeden aparat główny, ma prawo być tyle razy umieszczonym bezpłatnie, ile abonuje aparatów głównych.

Abonentów umieszcza się pod literą, którą sami oznaczą, w przeciwnym zaś razie, którą urząd uzna za stosowną.

Umieszczenie bezpłatne nie może przekraczać objętości trzech wierszy druku przy dwuszpaltowym układzie spisu.

Za każde umieszczenie dodatkowe pod innemi literami o objętości do trzech wierszy pobiera się po 1000 mk.

Treść umieszczenia można zastosować naogół do życzeń abonentów, jeżeli przeciw temu nie zachodzą jakie ważne przeszkody.

3. Nadawanie telegramów telefonem.

§ 33. Za telegramy nadawane telefonem przez abonentów pobiera się:

a) za każdy telegram do stu słów . . . . 100 mk.

b) za każde dalsze sto słów lub część tychże po . . . . 100 „

W razie jeżeli abonent nadany przez telefon telegram cofnie przed odtelegrafowaniem go, nie zwraca się mu należytości za pośrednictwo telefoniczne t. zn. wstawia się ją do rachunku miesięcznego prócz należytości za cofnięcie telegramu.

Za telegramy nadeszłe odtelefonowane abonentom pobiera się takie same należytości. Telegramy odtelefonowane uważa się za prawidłowo doręczone, niemniej jednak przysyła się ich oryginały abonentom przez pocztę jako listy zwykłe bezpłatnie.

III. Opłaty:

ważne tylko na obszarze b. dzielnicy pruskiej.

1. Abonament.

§ 34. Za każdy aparat główny oddalony nie więcej niż 5 klm. od głównej centrali telefonicznej, pobiera się roczny abonament, który wynosi:

w sieciach telefonicznych do 50 abonentów		. . . .	12.000 mk.
„ „ od 51 do	100 abonentów	włącznie	20.000 „
„ „ „ 101 „	200 „	„	22.000 „
„ „ „ 201 „	500 „	„	25.000 „
„ „ „ 501 „	1000 „	„	28.000 „
„ „ „ 1001 „	5000 „	„	30.000 „
„ „ „ 5001 „	20000 „	„	32.000 „

§ 35. Jeżeli aparat główny położony jest dalej niż 5 klm. w linji powietrznej od centrali głównej, wówczas pobiera się za każde pełne 100 metr. lub części tychże długości przewodu leżącego poza granicą koła o promieniu 5 klm. dodatkową opłatę rocznie . . . . . 1.000 mk.

Długość przewodu, za który pobiera się tę dodatkową opłatę, wymierza się wzdłuż najkrótszej drogi prowadzącej do tego aparatu, chociażby w rzeczywistości przewody prowadzone były drogami ubocznemi.

[1]) Teren w promieniu 5 klm. od centrali jest strefą pierwszą, teren poza kołem o promieniu 5 klm. strefą drugą.

§ 36. Za zwykły aparat boczny, który Zarząd Państwowych Telefonów urządza i utrzymuje we własnym zakresie, opłaca abonent:

a) za urządzony na tej samej posiadłości gdzie aparat główny, w ubikacjach mieszkaniowych lub zawodowych właściciela głównej stacji,

[1]) Patrz § 4 i § 6.

od każdej stacji rocznie . . . . 4.000 mk.
za każdą inną boczną stację rocznie . . . . 6.000 „

b) Jeżeli do połączenia stacji bocznej ze stacją główną użyto więcej niż 100 mtr. podwójnego przewodu, wówczas płaci abonent za każde następne pełne 100 mtr. lub część tychże podwójnego przewodu rocznie . . . . 1.000 mk. mierzone wzdłuż najkrótszej drogi prowadzącej do stacji bocznej, chociażby w rzeczywistości przewody prowadzone były drogami ubocznemi.

c) Za boczne stacje, odległe w linji powietrznej od centrali więcej niż 5 klm. płaci abonent za każde następne, pełne 100 mtr. lub część tychże przewodu mierzonego od stacji głównej analogiczne dodatki jak przy stacjach głównych, wyszczególnione w § 35.

§ 37. a) Za każdy boczny aparat szeregowy, urządzony na tej samej posiadłości, gdzie stacja główna, w ubikacjach mieszkaniowych lub zawodowych właściciela głównej stacji przy użyciu dostarczonych przez Państwowy Zarząd Telefonów szafek łącznikowych:

przy jednem połączeniu z centralą rocznie . . . . 6.000 mk.
„ dwóch połączeniach „ „ . . . . 8.000 „
„ trzech „ „ „ . . . . 10.000 „
„ więcej jak trzech połączeniach z centralą . . 12.000 „

b) Za każdy inny boczny aparat szeregowy:

przy jednem połączeniu z centralą rocznie . . . . 8.000 mk.
„ dwóch połączeniach „ „ . . . . 10.000 mk.
„ trzech „ „ „ . . . . 12.000 mk.
„ więcej jak trzech połączeniach z centralą . . 14.000 mk.

c) Za każde pełne 10 mtr. lub część tychże kabla, użytego do połączenia dostarczonych szafek łącznikowych między sobą, przy jednem połączeniu z centralą rocznie . . . . 500 mk.

przy dwóch połączeniach z centralą rocznie . . . 700 „
„ trzech „ „ „ . . . 900 „
„ więcej jak trzech połączeniach za każde dalsze połączenia z centralą rocznie 250 mk. więcej, t. j. 1150 mk. 1400 mk. i t. d.

d) Przy połączeniach między stacjami bocznemi, zwyczajnemi aparatami i bocznemi stacjami o szeregowem załączeniu za każdą boczną stację z aparatem zwyczajnym dodatek rocznie . . . . . 800. mk.

e) Za przemianę bocznych stacyj o zwykłych aparatach na boczne stacje o szeregowem załączeniu, jakoteż za przełożenie i zmianę bocznych stacyj o szeregowym załączeniu, koszta własne z wyłączeniem kosztów szafki łącznikowej i materjału budowlanego.

f) Za specjalne urządzenia do ochrony kabli przed uszkodzeniem tychże koszta rzeczywiste.

g) Za urządzenia podsłuchowe za każdą szafkę, zaopatrzoną w takie urządzenie podsłuchowe, i za każdy przewód, który może być podsłuchany, rocznie . . . . 500 mk.

2. Inne urządzenia.

§ 38. Za bezpośrednie połączenie aparatów dwóch stacji oprócz dodatku za przewód według § 36. lit. c) za rozszerzenie wewnętrznych technicznych urządzeń w obydwóch stacjach, o ile one znajdują się w ubikacjach mieszkaniowych lub zawodowych tej samej osoby i na tej samej posiadłości, razem rocznie . . . . 3.000 mk:
w innym wypadku rocznie . . . . 6.000 „

§ 39. Opłata ryczałtowa za aparaty boczne, urządzone nie przez Państwowy Zarząd Telefonów.

1. Za każdą boczną stację, umieszczoną w ubikacji mieszkaniowej lub zawodowej właściciela stacji głównej i w obrębie tej samej posiadłości co stacja główna, rocznie . . . . 2.000 mk.

2. Za każdą inną boczną stację . . . . 3.000 „

§ 40. Za wykonane przez Zarząd Państwowych Telefonów urządzenia telefoniczne z gniazdami wtyczkowemi pobiera się:

1. Za każde gniazdo wtyczkowe rocznie . . . . . . 1.000 mk.

2. Za przewód łączący gniazda wtyczkowe między sobą i ze stacjami głównemi lub bocznemi za każde pełne 100 mtr. lub część tychże podwójnego przewodu rocznie . . . . 500 mk.

3. Za każdą szafkę łącznikową przeznaczoną do włączenia się w gniazda wtyczkowe należytość jak za stacje boczne wedle stawek § 36.

4. Przy urządzeniach, oddalonych więcej niż 5 klm. od centrali za nadwyżkę długości przewodu mierzonego od stacji głównej te same dodatki budowlane jak przy stacjach głównych według § 35.

5. Przy urządzeniach telefonicznych z gniazdami wtyczkowemi, których nie urządził Państwowy Zarząd Telefonów pobiera się za każdą szafkę łącznikową przeznaczoną do włączenia się w gniazda wtyczkowe należytość jak za boczną stację wedle stawek § 39.

§ 41. Dodatkowe urządzenia, małe roboty przy stacjach telefonicznych, budowa szczególnie kosztownych przewodów i dostarczenie szczególnie kosztownych aparatów. Dodatkowe urządzenia przy stacjach telefonicznych, (dzwonki, tarcze spadkowe, mikrofony, induktory, słuchawki), są dozwolone tylko w obrębie posiadłości stacji telefonicznej. Opłata wynosi:

1. Za każdy dodatkowy dzwonek rocznie . . . . . 500 mk.

2. Za każdą dodatkową tarczę spadkową rocznie . . 500 „

3. Za drugi mikrofon rocznie . . . . 800 „

4. Za każdy dodatkowy dzwonek innej konstrukcji aniżeli używany przez Państwowy Zarząd Telefonów rocznie . . . . . . 800 mk.

5. Za dodatkowy induktor do aparatu telefonicznego dla baterji centralnych, rocznie . . . . 500 mk.

6. Za przyrząd do chwilowego wyłączenia aparatu telefonicznego lub słuchawki, rocznie . . . . 500 mk.

7. Za urządzenie dzwonkowe dołączone do tarcz spadkowych i

8. Za drugą słuchawkę nie pobiera się żadnych bieżących opłat.

9. Koszta sprawienia i utrzymania dodatkowych urządzen od punktu 4 do 8 wraz z dodatkowemi materjałami zwraca abonent Zarządowi Państwowych Telefonów. Przedmioty kupione na rachunek abonenta stają się jego własnością. Dołączenia osobnych dzwonków, uskutecznione przez samego abonenta do stacyj telefonicznych, wykonanych przez Państwowy Zarząd Telefonów, muszą odpowiadać wymogom technicznym przepisanym przez Państwowy Zarząd Telefonów.

Należytość za każdy dzwonek wynosi rocznie . . . . 500 mk.

Za wszelkie inne małe roboty przy stacjach telefonicznych, jak zdjęcie i ponowne założenie przewodu pokojowego, za naprawę uszkodzonego przewodu pokojowego albo ziemnego i t. p. świadczenia płaci abonent rzeczywiste koszta.

Za wszelkie inne dostarczone i wykonane dodatkowe urządzenia, nie objęte tym paragrafem, ustanawia Państwowy Zarząd Telefonów od wypadku do wypadku warunki dostarczenia, przymocowania i utrzymania tych urządzeń.

§ 42. Dołączony do aparatu telefonicznego drugi aparat telefoniczny ręczny uważa się za boczną stację (§ 36) opłata wynosi:

1. Przy stacjach głównych i bocznych, urządzonych przez Państwowy Zarząd Telefonów rocznie , ... 2000 mk.

2. Przy stacjach bocznych urządzonych nie przez Państwowy Zarząd Telefonów . . . . 1000 mk.

§ 43. Za używanie przewodów, których koszta budowy przekraczają zwyczajne wydatki budowy więcej niż o 500 mk., pobiera się oprócz przypadających zwykłych opłat 70% dodatku do kosztów nadzwyczajnych.

§ 44. Za aparaty, które są przeznaczone do umieszczenia w ubikacjach wilgotnych, płaci abonent 80% kosztów ich sprawienia. Oprócz tego pokrywa abonent koszta naprawy uszkodzonego z powodu wilgoci aparatu.

3. Różne opłaty.

§ 45. a) Należytość za codzienne podawanie dokładnego czasu abonentom rocznie . . . . 2 400 mk.

b) Za wcześniejsze zniesienie urządzeń telegraficznych i telefonicznych za każdą stację główną lub boczną . . . . . . 2.500 mk.

c) za współużywanie państwowych słupów telegraficznych i telefonicznych dla prywatnych urządzeń tudzież za wynajęcie żył kablowych dla tych samych celów:

1. na słupach drewnianych za każdy kilometr rocznie 3.000 mk.
2. na słupach żelaznych za każdy kilometr rocznie 8.000 „
w obu wypadkach bez różnicy ilości drutu na słupach umieszczonych.
3. za wynajęcie pojedyńczej żyły kablowej za każdy kilometr rocznie . . . . 8.000 mk.
4. za wynajęcie podwójnej żyły kablowej za każdy kilometr rocznie . . . . 16.000 mk.

Kierownik Ministerstwa: *Moszczyński* w. r.

Cena niniejszego numeru 30 mk.
Prenumerata kwartalna wynosi począwszy od 1 lipca 1922 r. 600 mk.
Cena ogłoszeń prywatnych za wiersz lub jego miejsce 70 mk.
Zamówienia przyjmuje Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Poczt i Telegrafów.

Druk Piotra Laskauera, Warszawa Marjensztad 8.